

Esa Harju: Vanhempain ikävää

Adventtikalenterin luukku 23.12.2016, Talvikynttilät 1935

Äiti, tuska rinnan alla,
itkee, raukka, rakkaitaan.
Ovat maalla vierahalla,
jätti kodin, synnyinmaan.
Unhottuiko äidin vaivat,
lumoi synti, maailma?
Huokaukset pyyntöön saivat:
Suojaa heitä, Jumala!

Kulkee pellonpiennartansa
taatto murhemiettehän,
muistelee poikoansa,
jota hoiti hellimmin.
Hyljännytkö synnyinsijan,
unhottanut isänmaan?
Vältäneekö synninlian,
turvanneeko Jumalaan?

Saapuispa, ah, kotiin lapset,
poika sekä tyttönen!
Vanhemmat, jo harmaahapset,
odottavat toivoen.
Oottaa täällä tupa tuttu,
kotipellot kyntäjää,
oottaa tuttu pyhänuttu,
liesi liekkii ikävää.

Siunauksiin aamuin, illoin
poissaolleet liitetään,
tili vaikk' on raskas silloin,
rististäkin kiitetään.
Pyyntö: huono kasvattaja
vaikka olin, varjele
lapsiamme, Armahtaja,
alta synnin auttele!

Saapuu joulujuhlan aatto.
Pyhää kirjaa lukien
istuu hartahana taatto,
äiti niitä muistellen,
jotka lasna iloitsivat,
”jouluklaffit” nakkasi,
jouluvirret veisailivat,
joululaulut lauleli.

Esa Harjun runo vuoden 1935 Talvikynttilöissä.

Poissa ovat, eivät meitä
muista; tokko elää he.
Pyyntöään ei äiti heitä:
Herra, heitä suojele!
— Rasahtavi oven lukko,
astuu tupaan outo mies,
vanha vaari? — joulu-ukko!
joululahjan tuo, kenties.

Lahja vanhuksille suuri:
kirje takaa Atlannin.
Lukiessa murheen muuri
suli, — itki kumpikin.
Lapset elää! meitä muistaa!
rakastavat Jumalaa!
— Riemuin jouluvirsi luistaa,
kiitos kantaa tähtein taa.